

baptist.dk

Nummer 1 | 2013 | 160. årgang
Udgivet af Baptistskirken i Danmark

Æt - men ikke ens

Hvad skaber dig?

Det er vigtigt for Caroline Holm at være sig selv. Hendes venner og klassekammerater skal forstå hendes historie og hendes valg. Nu har hun gået i kristendomsklasse og baptist.dk har mødt hende for at snakke om det at kunne være sig selv.

[] Caroline Holm og Maria Klarskov
[] Kasper Klarskov

»Jeg har vidst længe, at jeg ville gå i kristendomsklasse. Jeg har altid været baptist, og det har jeg fortalt. Jeg har sagt, at jeg ikke var døbt, og at jeg ikke skulle konfirmeres. Det var meget naturligt«. Caroline er sikker i stemmen, og man fornemmer, at hun kan tale sin sag.

»Jeg holdt en gang et foredrag for de andre om baptister og baptistkirken i en foredragsuge. Når jeg skal fortælle om det, siger jeg, hvad baptister laver, og

hvad forskellen er på baptistkirker og folkekirker. Kristendomsklassen har hjulpet på den måde, at jeg bedre kan forklare tingene nu«.

Har det været svært at skille sig ud i din klasse?

»Nej. Vi er i det hele taget meget forskellige i vores klasse. Det er kun omkring halvdelen i klassen, der skal konfirmeres. Resten er ateister eller muslimer, og så er der mig, som er baptist. Vi er vant til at være forskellige og træffe forskellige valg.«

»Jeg tænker faktisk ikke så meget over det længere. Det kan ske en gang i mellem, hvis vi i timerne skal diskutere. Der lægger man ret meget mærke til, at vi ikke er enige og på den måde forskellige. Men vi lægger ikke så meget mærke til det til daglig«.

En betydningsfuld historie

»Jeg tænker nok lidt anderledes end de andre i min klasse, fordi jeg har en anden historie med fra mit liv. På den måde træffer jeg nogle gange nogle andre valg«. Caroline tænker sig om: »Jeg kommer nok også til at beslutte mig for nogle andre ting omkring fester og alkohol end nogle af de andre fra klassen. Jeg har allerede truffet nogle anderledes beslutninger. Jeg vil helst ikke være med til alt muligt, og jeg tror ikke, de tænker, at jeg er hellig eller sådan noget. Jeg er ikke den eneste, og jeg tror ikke kun, at det er, fordi jeg er baptist. Det er, fordi det er sådan, jeg har det«.

Hvad har været det vigtigste ved kristendomsklassen?

»Vores fællesskab i kristendomsklassen har betydet meget for mig. Jeg synes, det er vigtigt at have nogle venner, som også

» Vi er vant til at være forskellige og træffe forskellige valg. «

er baptister. Det er dejligt at være sammen med nogen, man er ens med. Vi kan snakke om det, der sker i kirken, hvad vi oplever og tænker. For eksempel har det været interessant at snakke med de andre i kristendomsklassen om tilgivelse. Det er ikke særlig tit, man gør det til daglig. Det gør, at jeg måske tænker lidt mere over det, når jeg står i en situation, hvor jeg skal tilgive nogen«.

Det vigtigste valg

»Kristendomsklassen har betydet meget for min måde at være sammen med Gud på. Da jeg var mindre, tænkte jeg slet ikke så meget over alting. Jeg gør måske de samme ting som tidligere, men jeg overvejer tingene mere. Jeg beder mere, og bøn betyder mere for mig efter kristendomsklassen og særligt efter min dåb«.

»Vi har i kristendomsklassen snakket om, hvad der påvirker vores liv. Hvad skaber dig? Er det medierne, eller dine venner, eller noget helt andet? Hvad gør, at du træffer dine beslutninger? Det var i løbet af kristendomsklassen, at jeg besluttede mig for at blive døbt. Jeg er nu blevet mere mig selv i forhold til, hvem der skal have lov til at påvirke mig«, slutter Caroline.

» Jeg er blevet mere mig selv i forhold til, hvem der skal have lov til at påvirke mig. «

Fakta | Caroline Holm

15 år gammel

Går i 8. klasse

Gik i Kristendomsklasse i Korskirken

2011-2012

Blev døbt 16. september 2012

Indhold

Ét – men ikke ens

2 Hvad skaber dig?

– interview med Caroline Holm

5 Mangfoldighed?

– leder

6 Gud bruger (også) de ubrugelige!

– interview med Bente Hansen

9 Giv mig den tro, som aldrig søgte læ

– kronik af Bjarne Lenau Henriksen

12 Nu leges der i Burundi

– børneprojekt med forandringer

14 Generationsskiftet

– samtale med de nye medlemmer af ledelsen

17 Andre!

– det fremmede, Gud og os

20 Vi kan godt være uenige, men ikke om alt

– forskellighed i kirkesamfundet

23 Gudstjeneste for alle!

– lovprisning

24 Et tag over vore hoveder

– baptister i Europa

27 Fasteprojektet Det generøse liv

27 Døbte og døde

Forsiden

[📷] Christina Lundegaard

28 Kridt skoene og kæmp for en sag!

– interview med Sinne Weiss Christensen

31 Sådan set – sådan sagt

– ny digtsamling af Ole Bækgaard

32 Glimt af Gud

– med Anne Læssøe

33 Vi spænder vidt

– samtale om mangfoldighed

36 Gak til myren og bliv viis ...

– klumme

Redaktion

Lasse Åbom, redaktør

tlf. 2290 5628, lasseabom@gmail.com

Bente Jensen, tlf. 9829 3302, beje@events.dk

Hanne Kiel, tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com

Maria Klarskov, tlf. 3117 6277, mariakl@rskov.dk

Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær

tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD og hjemmeside:
Ole Jungel

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus

Trykkeri: V-Print, Holstebro

Oplag: 3.425

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre af gangen. Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 2: 22. marts.

Nr. 3: 10. maj. Deadline 11. marts.

Nr. 4: 28. juni. Deadline 29. april.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Baptistkirken i Danmark Sekretariatet

Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S

Tlf. 3259 0708

Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12

E-mail: info@baptist.dk

Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed.
Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet.
Bladet kan modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Mangfoldighed?

– om kludetæpper, humlebier og svanesange

[≡] Lasse Åbom

[📷] Flickr

Da vi i redaktionen i sommer besluttede, at temaet for dette nummer skulle være »Mangfoldighed«, gjorde vi det, fordi vi mente, at det var et af de vigtigste kendetegn ved BaptistKirken. Intet andet kirkesamfund i Danmark rummer så store indbyrdes forskelle og nuancer. Det gælder både den store etniske og kulturelle mangfoldighed mellem pæredanske landmenigheder og multietniske storbykirker. Men det gælder også i spiritualiteten, der spænder mellem det stilfærdige og nærmest blufærdige til det højtflyvende karismatiske og alt der imellem. Endelig gælder det også teologisk, hvor inklude-

rende liberale tanker står side om side med klassisk evangelikale og dogmatisk konservative.

Et vidunderligt og mangfoldigt kludetæppe af menigheder og enkeltpersoner med holdninger, erfaringer og praktikker, der spænder over hele spektret. Som den berømte humlebi, der i virkeligheden slet ikke burde kunne flyve, men som alligevel gang på gang formår at holde sig på vingerne. For et fællesskabs styrke skal ikke måles på, om alle marcherer i takt i den samme retning – tværtimod skal styrken i et fællesskab måles på, hvor forskellige – og til tider uenige – man kan være, *uden* at man vender sig i fordømmelse og nedvurdering af hinanden. Mangfoldighed betyder ikke, at alt er ligegyldigt, men det

betyder, at ligegyldigt hvad så holder vi sammen.

Med den seneste udvikling i BaptistKirken sætter man disse værdier på spil. Landskonferencen har med den nuværende ledelse i spidsen for første gang i mere end hundrede år besluttet at erklære bestemte holdninger og dermed også bestemte menigheder for ubibelske. En uklog og kortsigtet beslutning, der meget vel kan betyde, at man stækker den humlebi, man ellers var betroet. Hvad konsekvenserne bliver på længere sigt, er ikke til at sige. Foreløbig har det betydet, at dette bliver det sidste blad og den sidste leder fra denne redaktør. Så med denne svanesang til forsvar for mangfoldigheden: *God fornøjelse med læsningen.*

Gud bruger (også) de ubrugelige!

»Gud ser værdi i alle – og det er ikke brugsværdi, Han ser«. Ordene kommer fra Bente Hansen, som baptist.dk mødte for at tale om, hvad der skal til for at give alle mennesker uanset evner plads i Guds familie.

[☰] Maria Klarskov og Bente Hansen
[📷] Private

Man kan med det samme høre på Bente, at hun er et engageret menneske. Der er gnist og en fornemmelse af, at det, hun taler om, er vigtigt – ikke kun for hende selv.

»Mine tanker om mangfoldighed og rummelighed er, at Gud gerne vil bruge det, der er småt. Det er ikke vores styrke eller vores evner, der afgør, om vi kan bruges af Gud. Det er vores trofasthed i det, vi gør, som er vigtig. Det, der gives til Gud, bærer velsignelse med sig«.

Når drømmen brister

– Mit liv har pendlet mellem to bibelvers. Da jeg var ung, inspirerede profeten Esajas¹ mig virkelig: Gud ville give mig styrke til at løbe uden at trættes – til alt det, jeg havde planer om. Da jeg blev syg, var det meget i modstrid med mit gudsbillede. Det virkede pludselig ikke som om, jeg fik alle de kræfter, jeg behøvede. Da blev Paulus' ord til menigheden i Korinth²

meget meningsfuldt for mig: »Guds magt udfolder sig i min magtesløshed«. Bente bliver stille et øjeblik: »Jeg har ikke mødt nogen, der har lyst til at opsøge magten i magtesløsheden. Alligevel krakelerer facaden på et tidspunkt for de fleste. Spørgsmålet er, hvordan vi håndterer, at vores drømme og håb får et skud for boven«.

»Jeg har brugt meget tid med handicappede børn og deres familier. Forældrene er ofte meget åbne for at tale om troen og Guds stilling i et liv, der synes uretfærdigt. Jeg har oplevet at få en unik mulighed for at tale om og afspejle Guds nåde og kærlighed. Jeg har jo også oplevet pludselig at stå med en følelse af, at livet slet ikke var, som jeg havde forventet«.

Herre, send mig, hvor du vil!

»Jeg har i mit liv oplevet frustration over ikke at kunne alt det, jeg gerne vil. Jeg oplevede det, da jeg var mor til tre småbørn, lige var blevet uddannet og startede arbejdet som præst – og jeg oplever det

1) Se Esajas' Bog kap. 40 vers 29-31. 2) Se 2. Korintherbrev kap. 12 vers 9.

Fakta | Bente Hansen

58 år.

Bente er gift og har tre voksne børn.

Hun er uddannet fra Baptistkirkens teologiske seminarium i Tølløse i 1987. Bente blev pensioneret i 1998 på grund af sygdom.

stadigvæk'. Der er smil i Bentes stemme:

»Da jeg var ung, mødtes jeg med andre unge til konferencer, hvor vi talte om, at Gud ville og måtte sende os ud. Vi tænkte Asien og Afrika. Men hvad gør man med alle sine talenter og kompetencer, når man pludselig sidder på 2. sal i Holbæk og ikke en gang kan komme ud på gaden?«

Hvordan har Gud kunnet bruge dig?

»For mig har det handlet om at udtrykke det i bøn: »Gud, vis mig, hvad du kan bruge mig til.« Jeg er i gang med at lære, at jeg kan bede, når jeg kun kan ligge ned. Jeg kan notere tanker og indfald fra Gud i notesbogen på mit sengebord – og taste det ind, når jeg har kræfter til at sidde foran computeren. Jeg kan prædike, når Gud giver kraft og inspiration«.

»Jeg har altid arbejdet med kommunikation. Jeg har været simultantolk og oversat bøger. Jeg har måttet lægge det, jeg kan, i Guds hånd, så det kan bringe velsignelse. Det er fantastisk at opleve, hvordan Gud bruger det, som jeg troede, Han mindst

» Det er ikke vores styrke eller vores evner, der afgør, om vi kan bruges af Gud. Det er vores trofasthed... «

Gud bruger (også) de ubrugelige!

» Det er sjovt, at taletræningen har givet mig værktøjer til at kommunikere mere tydeligt med vores nydanskere. «

af alt kunne bruge«. Bente giver indtryk af både glæde og undren: »Jeg er afasi-patient efter adskillige blodpropper i hjernen og har haft store problemer med mit sprog. Alligevel sidder jeg nu med i en stor del af arbejdet med kommunikationen i vores kirke-fællesskab!«

Midt i min magtesløshed

Bentes blodpropper ramte talecentret i hjernen, og hun var derfor nødt til at lære at tale igen:

»Det var svært. Sprog og kommunikation var det, jeg kunne og brændte for. Jeg vågnede og kunne citere Johannes Evangeliet på græsk, men kunne ikke bede om en kop kaffe!« Frustrationen i Bentes stemme er ikke til at tage fejl af, men da hun fortsætter, griner hun: »Gud har virkelig humor. Det er sjovt, at taletræningen har givet mig værktøjer til at kommunikere mere tydeligt med vores nydanskere. Min genoptræning har handlet om korte sætninger, meningsbærende ord og be-

vidst artikulation«. Bentes stemme bliver igen stille og indtrængende: »Derudover har jeg en ret unik forståelse for den dybe frustration, det er ikke at kunne udtrykke det, man har på hjerte. Den afmagt sidder mange af vores nydanskere med. Jeg kan ikke udtrykke mig for dem, men jeg kan være sammen med dem i deres ordløshed«.

Brugbar ubrugelighed

»Jeg er helt klart en af de ubrugelige i vores samfund. Jeg får hjemmehjælp hver dag og har ikke kræfter til at have et job. Alligevel er der indhold og mening i mit liv. Jeg er i gang med at lære, at det vigtigste er at stå op hver dag og sige tak. For at jeg bliver brugbar i min ubrugelighed, må jeg være villig til, at Gud må bruge mig«.

»Tit spørger vi: Hvorfor forhindrer Gud ikke det her? – Jeg ved det ikke, men jeg oplever, at Gud er midt i det svære. Min historie er ikke en superhistorie. Mit liv er stadig i spændingsfeltet mellem at gøre og at hvile – og vil altid være det. Jeg tænker tit på Søren P. Grarups sang *Thekruset*. Kruset er repareret, men der er stadig brudlinjer at se«.

Giv mig den tro, som aldrig søgte læ

Den kristne tro kan ikke trække vejret, når den befinder sig i lukkede livsstilsenkaver, hvor mennesker selvtilstrækkeligt søger sammen i en ensartet identitet, hvor de forsikrer sig mod det anderledes, det usikre, det farlige, det uforståelige menneskeliv.

[≡] Bjarne Lenau Henriksen
[📍] Kirkens Korshær
og Charlotte Thaarup

I Danmark lever vi med bredspektret angst over for alt, hvad der kan true vores rigdom, suverænitæt, nationale og religiøse egenart og værdigrundlag. Angsten er let antændelig. Der skal ingenting til, før den bider fra sig og går til angreb. Den mindste smule afvigelse, den mindste smule fremmedhed provokerer hurtigt forsvarsprægede angreb. Vores kristne menigheder er ingen undtagelse.

Når fordommene styrer

I Danmark modtages mennesker med anden etnisk baggrund, så ingen er i tvivl om, at vi er angste for deres religion, deres kultur og etnicitet. De rokker ved vores selvtilfredse tryghed og er ét stort spørgsmålstegn ved vores religiøse uvidenhed og ligegyldighed. Vi lader vore fordomme og deraf følgende fordømmelse forme mødet med dem. Der tales meget om sammenhængskraften i det danske samfund. Den handler om, at vi er så usikre på os selv og så angste for det fremmede, at vi →

Giv mig den tro, som aldrig søgte læ

ikke skal have flere fremmede, end vi hele tiden kan beskue vores egen danskhed i dens velvaskede renhed.

De succesramtes fællesskab

Danmark er blevet de succesramtes fællesskab. Her lever de stærke, de sunde, de normale med al deres styrke til at klare sig

selv, samtidig med at de tilpasser sig normalitetsmiddelmådighedens standarder. Sådan også med vore kristne menigheder: Vi sprænger ingen grænser, vi passer os selv og vores kristentro med stor diskretion. Navnet Jesus hviskes næsten uhørligt. Vi skal jo ikke provokere, vi skal slet ikke forarge.

Højderne sidder i dybden

Jeg efterlyser generøsiteten, hvor vi tør omfavne de svage, de udsatte og udstødte med de mange muligheder, vi har i det danske samfund. Det er sådan et dejligt ord: *Generøs*. Det ligger godt i munden, selv om det ikke er dansk. Det er et fremmed ord, indvandret fra Frankrig for mange, mange år siden medbringende sin latinske oprindelse. Min ældste latinske ordbog fra 1887 oversætter »*generosus*« med høihjertet, høisindet. Aristokratiske ord, som fortæller om, at højderne sidder i dybden – helt derinde, hvor hjertet slår og sindet bevæges.

Tænk, hvis man kunne sige om sig selv, at man var høihjertet og høisindet! Så

ville livet blive skønnere. For når man er høihjertet og høisindet, kan man rumme mange slags mennesker i sit hjerte, sind og hus. Så ved man, at der ikke går noget fra en selv, når man siger ja til andre menneskers ønske om at blive mødt med god tid, god plads og lige værdighed. Og skulle der gå noget fra en selv, gør det ikke noget, for man vil stadigvæk selv kunne leve med masser af værdighed.

Ligegyldighedens grænser

Kristentroens danske udgave er tilpasset ligegyldighed, som er ved at udvikle sig til et aggressivt forsvar, der angriber enhver form for det, der er anderledes. Den danske kristentro kender ikke sig selv, og ved ikke noget om de andre. Derfor går det galt i mødet mellem dem og os. Vi har fortrængt, at kristentroens oprindelige

identitet er forsynet med tillid, åbenhed, respekt og anerkendelse for Guds skaberværks mangfoldighed.

I Danmark behøver vi ingen særlig uegenlyttighed og gavmildhed for at give plads til den anderledes mangfoldighed. Vi har så rigeligt plads og råd til det. Vi skal ikke engang give ædelmodigt afkald på noget som helst for at komme til at ligne nogle, der er generøse. Men generøsiteten kan ikke leve sammen med den angst, der æder sjæle op. Generøsiteten kan ikke leve sammen med selvtilstrækkeligheden, hverken den økonomiske, religiøse, kulturelle eller etniske selvtilstrækkelighed. Generøsiteten lever af den tro, det håb og den kærlighed, som ikke søger sit eget, men sprænger grænser – også angstens grænser.

» Danmark er blevet de succesramtes fællesskab. «

Fakta | Bjarne Lenau Henriksen

Forhenværende chef for Kirkens Korshær gennem 24 år og nu frivillig fængselspræst i Horserød Statsfængsel. Kronikkens overskrift er titlen på et digt af Halvdan Rasmussen, som hedder »Mellem skygger«.

◀ Skulpturen på billedet står i Linköping Domkirke. Den forestiller en ung sovende hjemløs mand støbt i bronze som en påmindelse om den udstødtes plads midt i fællesskabet.

Nu leges der i Burundi

– børneprojekt med forandringer

BaptistKirken har siden 2005 støttet forældreløse og andre udsatte børn i Burundi med uddannelse og bedre livsmuligheder. Projektet har været finansieret af generøse givere i det baptistiske bagland, og mere end 600.000 kroner er årligt afsendt for at hjælpe børnene i Burundi. Dette projekt afsluttes nu. Det erstattes af et nyt toårigt projekt, der delvist bliver støttet af Dansk Missionsråd (DMR-U).

Fakta

Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling (DMR-U) støtter projektet over to år med 750.000 kr.

BaptistKirken støtter det nye projekt med ca. 350.000 kr.

BaptistKirken støtter børn fra det gamle projekt med ca. 200.000 kr.

Du kan indbetale din gave til børnene på konto 3201 10042879, mrk. Børneprojekt. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

[≡] [📷] Morten Kofoed

Langsigtet støtte

Det nye projekt støtter børnene direkte i de to år, de er med. Der ydes derudover støtte til uddannelse af forældre eller værger, til omsorgsgrupperne samt til de foreninger, som alle i projektet nu er organiseret i. Omsorgsgrupperne udvælges i menighederne og deres primære opgave er at tage sig af børnene og deres (pleje-)familier. Generelt er uddannelse af omsorgsgrupperne en vigtig del af projektet. I uddannelsesdelen er der således inkluderet børnepsykologi, bogføring og foreningsregnskab.

Foreningernes rolle er at tage sig af børnene. Det gøres dels gennem omsorg, dels ved at have indkomstskabende aktiviteter, så foreningerne fortsat kan hjælpe børnene med kladdehæfter, uniformer og evt. skolepenge til de større børn den dag, de ikke længere får direkte støtte i projektet. Erfaringen er, at uddannelse af og hjælp til foreningerne opbygger dem til fortsat at kunne være der for børnene, når disse ikke længere er med i projektet. Fokus er altså flyttet fra mere kontant støtte til børnene og familierne til en langsigtet støtte til foreningerne.

Undervisning i at lege

Susi Baggesen fortæller om det nye projekt: I det nye projekt kommer vi til at arbejde

med færre, men større grupper. Projektet koncentrerer sig i den vestlige del af landet, hvor det gamle projekt dækkede stort set hele Burundi. Det har krævet megen samtale med Baptistkirken i Burundi at koncentrere projektet i en del af landet, men med den nye model kan vi hjælpe bedre og billigere.

Omsorgsgrupperne har altid stået centralt i arbejdet, og en af de nye ting er at undervise dem i at lege med børnene! Det kan lyde som et pudsigt fænomen for danskere, men det er ikke almindeligt at voksne leger med børn i Burundi. Og da de fleste forældreløse, sårbare børn har traumer med i bagagen, har de også brug for kreative stunder, hvor de kan glemme hverdagen. Erfaring fra andre organisationer, der arbejder med udsatte børn, inddrages også i projektet. Således vil organisationen VIVA stå for en del af uddannelsen på de forskellige seminarer for dem, der er involverede i projektet.

Ingen børn tabes på gulvet

På spørgsmålet om, hvordan vi hjælper de børn, der endnu ikke har fået støtte i to år, svarer Susi Baggesen: Børnene forbliver i kooperativerne, som fortsat vil støtte dem. For de menigheder, hvor vi ikke længere skal arbejde, vil der være nogle opfølgingsbesøg, ligesom børnene og familierne fortsat vil blive støttet, indtil de to år er gået. De steder, hvor der er geografisk over-

lap mellem det gamle og det nye projekt, vil børnene være en del af det nye projekt. Så på den måde er der ingen børn fra det gamle projekt, der tabes på gulvet. Der er 400 børn fra det gamle projekt, der fortsætter indtil sommer, og i januar tages 400 andre børn ind i det nye projekt. BaptistKirken betaler for opfølgningen af alle børnene fra det gamle projekt, så der er med andre ord fortsat behov for støtte til dette projekt.

Hvad kan vi gøre?

Der er visse ting Dansk Missionsråd ikke kan være med til at støtte. Der er blandt andet behov for støtte til indkøb af kladdehæfter. Det er vores erfaring, at noget så banalt som kladdehæfter kan afgøre, hvorvidt børnene kommer i skole eller ej. Derudover bidrager vi med den direkte støtte til familierne, så de kan købe skoleuniformer, tøj og sko samt betale skolepenge de steder, hvor det er nødvendigt. Visse steder er det tilmeldt et krav, at familierne bidrager til opførelse af nye skoler. Derfor har vi fortsat brug for forbøn og mere kontant opbakning til projektet.

Generationsskiftet

På sommerens landskonference valgte danske baptister to nye medlemmer til ledelsen: Evelyn K. J. Amara og Andreas Højmark Andersen. Men hvem er de? Og hvad vil de arbejde for? Det er nogle af de spørgsmål, vi har stillet til dem begge.

Der er nu gået seks måneder siden valget, men Evelyn og Andreas er stadig nye i arbejdet. Derfor drejer spørgsmålene sig mere om hensigter end om konkrete planer.

[] Hanne Kiel

[] Kristian Kiel og
Christina Lundegaard

Hvorfor har du valgt at stille op til BaptistKirkens ledelse?

Evelyn: Det er ikke noget, jeg har været specielt interesseret i, men vores præst spurgte mig, om jeg var villig til det. Jeg bad om Guds ledelse og nåede frem til, at jeg ville tage valgets udfald som udtryk for Guds vilje. Jeg blev valgt, og jeg vil gerne sige tak for den tillid, som danske baptister derigennem har vist mig.

Det er mit ønske at se Guds planer blive til virkelighed. Jeg vil især gøre mit bedste for at tjene Gud, at tjene menighederne og at tjene mennesker. Derfor går jeg til enhver opgave med spørgsmålene: Er det Guds vilje? Kan jeg gøre det med god samvittighed? Har jeg gjort mit bedste?

Andreas: Jeg fik nogle henvendelser, som jeg tog seriøst. Jeg havde mange overvejelser vedrørende min – i sammenhængen – relativt unge alder. Men jeg tillod mig at tro, at jeg reelt kunne byde ind med noget. Det er vigtigt, at ledelsen afspejler BaptistKirkens medlemmer, og at vi sætter en ung dagsorden.

Hvad binder baptistmenighederne i Danmark sammen som fællesskab?

Evelyn: Det gør vores tro på Jesus Kristus som herre og frelser. Troen på den treeni-

ge Gud: Faderen, Sønnen og Helligånden. Det er fællesskabets grundlag.

Andreas: Dybest set er det viljen til fællesskabet. Vi er som menigheder meget forskellige i teologi, udtryk og vision, men vi har samme mission. Vi ønsker at være lys og salt i verden og at stå sammen om den opgave i fællesskab. Derfor står vi sammen om forskellige missionsprojekter i ind- og udland. Derfor samles vi til inspiration og fællesskab. Dét binder os sammen. Fordi vi vil hinanden!

» Vi er som menigheder meget forskellige i teologi, udtryk og vision, men vi har samme mission. «

Evelyn K. J. Amara

- født i 1962 i Freetown, Sierra Leone, Vestafrika, hvor hun tilhørte Metodistkirken
- gift i 1993 med Francis Amara, der var indvandret hertil. Bor i Brøndby med datteren, Ayehfemi på 19 år
- uddannet sygeplejerske i Sierra Leone
- SOSU-assistent på Glostrup Hospital
- medlem af International City Baptist Church i Hvidovre
- medlem af menighedens ledelse og økonomiudvalg
- ansvar for at støtte menighedens unge generelt og at yde rådgivning før ægteskab
- tidligere deltaget i dørtjeneste og børnekirke

Hvad er dine visioner for udviklingen af BaptistKirken?

Evelyn: Jeg ønsker at være med til at udvikle os til en kirke med mere åndelig kraft, med gensidig respekt og tolerance. BaptistKirken skal være et ressourcecenter, der kan fremme kirkeplantning og medvirke til genoplivning af døende menigheder. Mit mål er et sammenhængende kirkesamfund, hvor ingen menigheder føler sig isoleret.

Andreas: BaptistKirken skal være et levende fællesskab af sprudlende menigheder, som brænder for at bygge Guds rige i verden. Det handler dybest set om at være Jesu hænder og fødder; at gå de veje, hvor han ville have gået; at række de hænder ud, han ville have rakt ud. Det er så let at tale om at være Kristus-centreret og missional – vi må sætte handling bag ordene. Vi må udruste hinanden til tjeneste, og måske er det også tid til at ruske op i vore fællesskaber. Vi skal fortsætte med alt det meningsfulde, som peger mod

Kristus, men vi skal også (gen)skabe et kirkesamfund, hvor hver baptist ikke 'blot' er kirkegænger – men missionær. Hver baptist må tage sit personlige kald alvorligt, følge Kristus – og være den discipel vi hver især er skabt til at være!

Hvad er ledelsens væsentligste opgave?

Evelyn: Det er først og fremmest at holde BaptistKirken sammen. Derfor må vi lytte til menighederne og samtale med menighederne. På den baggrund skal vi →

Generationsskiftet

Andreas Højmark Andersen

- født i 1987 i Hjørring, men bor nu i Aalborg
- læser jura i hvert fald indtil sommeren 2013
- juridisk assistent ved anklagemyndigheden ved Østjyllands Politi
- medlem af Bethelkirken i Aalborg
- varetager lejlighedsvis gudstjenesten
- ungdomspræst i Bethelkirken 2009–2012
- næstformand i BBU's landsledelse 2007–2009 og formand 2009–2012
- aktiv i nordjysk ungdomsarbejde i 10 år

→ motivere menighederne og tage initiativ til opgaver og projekter.

Det er også vores ansvar at informere menighederne om, hvad der foregår blandt baptister nationalt og ude i verden. Endelig skal vi sørge for orientering om relevante forhold i samfundet og lovgivningen.

Andreas: Ledelsens væsentligste opgave er at bygge bro mellem de forskellige holdninger i BaptistKirken – og at bygge

en bro ind i fremtiden. BaptistKirkens glimrende vision skal omsættes til konkret strategi. Ledelsens opgave er at samle, så vi sammen kan nå vore fælles mål, men også at sætte udvikling, engagement og begejstring på dagsordenen. Det skal til – især nu, hvor vi har set forskellene udstillet i debatten om homoseksuelle vielser. Det er mit håb, at vi alle i år 2013 må opleve forskellene som en styrke. Og jeg ønsker at se håb som afløser for dårlige oplevelser og sårede følelser – så vi sammen kan bygge Guds rige.

» Mit mål er et sammenhængende kirkesamfund, hvor ingen menigheder føler sig isoleret. «

Andre!

– det fremmede, Gud og os

De kan være irriterende, når de fylder, skubber eller snakker for meget. De kan være skræmmende, når de er fremmede, og vi ikke forstår, hvad de siger eller gør. Og de kan være besværlige, fordi man skal tage hensyn og give plads, og fordi de udfordrer vores måde at tænke om os selv og andre. Andre mennesker kan virkelig være et problem!

[≡] Lasse Åbom

[📷] Flickr

I virkeligheden er det måske et af menneskehedens helt store problemer: Hvordan håndterer vi, at der er nogen, der ikke er os? Hvordan forholder vi os til *de andre*? Vi kender det fra vores private liv, når de →

Andre! – det fremmede, Gud og os

→ andre i køen i supermarkedet går os på nerverne, når bussen er lidt for fyldt eller når naboerne larmer. Vi kender det også fra samfundet, når kulturer mødes og skal finde ud af at leve sammen på trods af forskelligheder og fordomme. Vi kender det fra den politiske virkelighed og fra internationale konflikter, hvor uenigheder opstår mellem folkeslag, partier, lande og religioner. Hvordan vi møder *de andre* og håndterer det faktum, at der findes andre mennesker i verden end os selv, er et af de vigtigste og mest grundlæggende spørgsmål, vi bør arbejde med som kristne.

At møde det fremmede

Helt grundlæggende kan man beskrive to forskellige måder at møde andre på. Enten med vold eller med kærlighed. Vold er ikke bare fysisk vold, men der er tale om vold, hver gang vi forsøger at presse vores egen holdning, vores egen dagsorden eller vores eget normsæt igennem. Når vi kun måler den anden ud fra vores standarder om det, der er rigtigt og forkert, og ikke respekterer den andens grundlæggende anderledes udgangspunkt. Vold er, når vi ikke anerkender den andens grundlæggende værdi, men alene tilregner værdi ef-

» Vold er, når vi ikke anerkender den andens grundlæggende værdi. «

ter vore egne fordomme og holdninger. På samme måde betyder kærlighed ikke nødvendigvis, at vi skal være dybt forelskede i den anden. Men det er at møde det andet menneske med respekt og anerkende, at den anden i al sin ukendthed og fremmedhed alligevel har en grundlæggende værdi, uanset om jeg synes om vedkommende eller ej, alene fordi det er et menneske, et medmenneske.

Den fremmede i os selv

Bibelen arbejder hele tiden med spørgsmålet om, hvordan vi forholder os til *den anden*. I Mosebøgerne er det et af de oftest gentagne bud, at man skal tage sig ordentligt af den fremmede. Fx: »Den fremmede må du ikke udnytte eller undertrykke. I var jo selv fremmede i Egypten«, se 2. Mosebog 22,20. Bemærk, at budet om at behandle den fremmede pænt kædes sammen med, at israelitterne selv kender til at være fremmed og undertrykt fra deres slavetid i Egypten. Du skal tage dig pænt af den fremmede, fordi du også kender til det at være fremmed. Du er selv en fremmed for andre, ja endda nogle gange for dig selv. Det er, når vi genkender den fremmede i os selv, at vi ser behovet for at møde den fremmede med kærlighed.

Hos Jesus skærpes begreberne yderligere. I Bjergprædiken lærer han os, at volden begynder der, hvor vi ser på den

anden med vrede, og at kærlighed kun er kærlighed, når den gælder dem, vi slet ikke har nogen grund til at elske. Hvis vi kun elsker dem, der er enig med os og ligesom os, så er det slet ikke andre mennesker, vi elsker, men alene tanken om at vi selv har ret og er de rigtige.

Den rigtige Gud

Det gælder også og måske især, når det handler om vores forestilling om Gud. Det viser sig, at vores forhold til de andre og det fremmede i høj grad hænger sammen med vores forhold til Gud. Der er intet som religion, der er mester i at trække grænser mellem folk – i at opdele mennesker i rene og urene, rigtige og forkerte, syndere og frelste, rettroende og kættere. Hvordan håndterer vi, at nogen har en anden forståelse af Gud, end vi har? En anden læsning af Bibelen, en anden mening om, hvad det vil sige at være kirke og tilbede Gud? Det er en konstant udfordring – når man mener, at man selv har fat i den lange ende af sandheden – at blive modsagt af andre, der er lige så sikre på, at netop deres udgave af sandheden er den rigtige. Hvem tror på den rigtige Gud? Allergladest bliver vi som kristne, hvis det lykkes os at få dømt de andre – dem vi ikke kan lide, dem der tager fejl og ikke har set sandheden, sådan som vi gør det – til en evig pine i Helvedes flammer. I kampen

» Et af Guds navne er »Surprise!« – »Jeg overrasker!« «

om »den rigtige Gud« bliver den Gud, der kæmpes om, stadig mindre, mere snæversynet og mærkeligt nok mere og mere magen til os selv.

En større Gud

Måske er det derfor, der er en stærk tradition i Bibelen, der hele tiden holder fast i, at Gud grundlæggende er anderledes end os. Gud er det ultimativt andet. En Gud, der ikke lader sig binde af nationale eller religiøse forestillinger, men som altid er større og mere, end mennesker har forestillet sig. Gud nægter at lade sig indfange i en bestemt forestilling og et bestemt billede, men forbeholder sig retten til at vise nye sider af sig selv. Jeg hørte engang, at et af Guds navne er »Surprise!« – »Jeg overrasker!«

Igen og igen møder vi i Bibelen mennesker, der får deres forestilling om Gud ændret og udvidet. Stærkest selvfølgelig i historien om Jesus selv. I Bibelen udfordres vi til at holde vores fortolkning og gudsbillede åbent, for Gud er mere end os, og derfor kan Han ikke rummes alene af vores forståelse. Derfor gør det ikke Gud mindre, at andre har en anden forståelse af ham eller tolker Bibelen på en anden måde. Det gør tværtimod Gud større!

**Vi kan godt være uenige,
men ikke om alt**

Tre baptister fra Rwanda, Burma og Danmark taler ud ved samme bord om mangfoldighed. Her kan du møde Theoneste Habyalimana, præst i Vejle Kristne Kirke og lærer på det tekniske universitet i Horsens. Han kommer oprindeligt fra Rwanda og har boet i Danmark i 11 år. Emmanuel Cinzah er præst i Bethel Chin Church i Skjern og kommer fra Chin-staten i Burma. Han har boet i Danmark i fire år. Axel Grarup er tidligere redaktør af ugebladet baptist, medlem af Silkeborg Baptistmenighed og har boet i Danmark hele sit liv.

[≡] Lone Møller-Hansen

[🔒] Privat

Theoneste og Emmanuel kender ikke hinanden, selvom de faktisk er nabopræster – der er ikke mange baptistmenigheder i Midtjylland, så Vejle og Skjern er naboer. Axel kommer fra en tredje nabomenighed, Silkeborg, hvor der også holder en lille afrikansk menighed til, som Theoneste kender godt.

Meget til fælles

De to migrant-præster bliver hurtigt enige om, at de måske har mere til fælles, end de hver for sig har til fælles med danskerne. Både afrikanere og burmesere har en mere konservativ teologi end de fleste danske baptistmenigheder. De sætter bibel-undervisning højt. På én sommer får mange burmesere mere bibel-undervisning, end de fleste danskere får et helt liv. Og så har de et socialt sammenhold, hvor de er meget sammen i weekenderne og

ikke kun til gudstjenesten søndag formiddag. Men der er også forskelle:

»Vi har haft nemt ved at integrere os i BaptistKirken, fordi vi har en lang historie sammen«, siger Theoneste og henviser til missionen i Centralafrika siden 1928. Mange danske baptister har oven i købet været i Afrika, specielt de seneste årtier. Afrikanernes og burmesernes kulturer har megen musik og sang i gudstjenesten: »Men vi ved aldrig, hvor lang tid en gudstjeneste tager«, siger Theoneste. »Vi har et afslappet forhold til tid«.

»Vores gudstjeneste tager to timer«, fortæller Emmanuel. Burmesere har talent for organisation. Håndskrevne programmer viser, at det er nøje planlagt, hvem der siger hvad, og at mange har ordet.

Et stort problem

»Det, vi har til fælles, er én herre, én tro, én dåb«, understreger Emmanuel.

»Ja«, siger Theoneste og kommer til det, der er blevet et stort problem for hans

menighed i Vejle: BaptistKirkens samtale om homoseksuelles plads i menigheden. »Det er vi nødt til at være enige om. Det nytter ikke noget, at vi vil fortælle mennesker om Jesus, og så kommer de ind i kirken, hvor vi snakker om homoseksualitet. De homoseksuelle er velkomne i vores kirke, men det skal være for, at de bliver forvandlede ved Guds ord, og så må Guds ord være rent«.

Ingen af os er perfekte

Emmanuel har flyttet sig noget, siden han første gang blev præsenteret for spørgsmålet om homofiles plads i kirken. Han har valgt at skrive opgave omkring homofili på sit studie på *International Baptist Theological Seminary* i Prag: »Jeg har undervist min menighed om, at nogle mennesker måske er født i en forkert krop og har et forkert køn. Ingen af os er perfekte. Kan vi så smide nogen ud?«, spørger han Theoneste.

Axel drejer diskussionen: »Spørgsmålet er, hvorfor vi læser Bibelen. Er det for at blive bekræftet i det, vi selv mener, eller er det for at møde en Gud, der er langt større end vores erfaring og fantasi?« Theoneste →

» Det, vi har til fælles, er én herre, én tro, én dåb. «

Vi kan godt være uenige, men ikke om alt

» Jeg har undervist min menighed om, at nogle mennesker måske er født i en forkert krop og har et forkert køn. Ingen af os er perfekte. Kan vi så smide nogen ud? «

medgiver, at det er for at møde Gud, men at han også er sikker på, hvad der er ret teologi omkring netop det spørgsmål: »Vi har et fantastisk fællesskab med Give Baptistmenighed. Sammen med dem skulle vi kun bruge fem minutter på det spørgsmål, for vi er helt enige«, siger han.

»Når jeg møder kristne, som ikke er enige med mig, eller som jeg ikke forstår, så spørger jeg: Er der noget, jeg skal lære her? Vores forståelse af Bibelen ændrer sig over tid. Der er sket meget, siden min bedstefar levede. Gud har ikke sat punktum i Bibelen. Gud arbejder jo imellem de

kristne«, forklarer Axel. Det er tydeligt, at Bibelen både forener og skiller baptister.

Integration eller assimilation

Netop bibel-undervisning er noget, som ligger Axel på hjertet. Han ærgrer sig over, at hans menighed i Silkeborg ikke har kræfter til at lave søndagsskole for de afrikanske børn, som ikke forstår deres forældres sprog: »Hvis ikke danskerne fortæller dem bibelhistorier, lærer de måske ikke Bibelen at kende«.

»Det er rigtigt, at det er et problem«, medgiver Emmanuel og tilføjer: »Vi ønsker

integration og ikke assimilation«. Med andre ord: Migranterne skal ikke bare ligne danske baptister. Axel er enig: »Vi skal ikke skabe os kopier. Vi ønsker alle integration i nøjagtig det samme. Integration i Guds rige«.

Enige om alt?

Theoneste siger, at det ikke er nødvendigt, at man er enige om alt. De har kæmpet med, hvorvidt børn må tage nadver, og det har burmeserne også. Deres tradition er, at man først får nadver, når man er døbt. Theoneste konkluderer, at det ikke er afgørende, at vi er enige om det. Men han fastholder, at bibelsynet er vigtigt...

Axels slutreplik bliver: »Når vi taler om kristen menighed er det vigtigt at styrke følelsen af at høre til, både for nydanskere og etniske danskere. Det kan nemt blive til »dansk hygge«, hvis vi bygger på kulturmødet. Og så kan vi let reducere menigheden til en stammekultur. Men for os som kristne og som menigheder er det Guds rige, der er på spil. Vi er fælles om at være bibellæsere. Så lad os mødes om at læse Bibelen og bede sammen. Lad os sammen trøste de sørgende og hjælpe de ensomme. Så skaber Gud sandt fællesskab, som han hele tiden fornyer«.

En gudstjeneste er noget ganske andet end hverdagens underholdning eller information. Uvant og fremmedartet for mange. Derfor bringer vi i år en artikelserie om nogle af gudstjenestens enkelte dele:

Lovprisning | Tilbedelse | Bekendelse | Ordet og ordene | Forbøn | Velsignelse | Sammenhæng

Gudstjeneste for alle!

Lovprisning

[≡] Søren P. Grarup

[†] Ole Steen

Hvad vil det sige at *prise eller lovprise*?

Den forelskede lovpriser sin udkårne i høje toner. Firmaet anpriser sine produkter. Vi sætter pris på en hjælpende hånd.

At prise er en ganske værdiladet affære (alting har jo sin pris). At prise eller at lovprise er at tale godt og stort om den (eller det), der virkelig betyder meget for én. Det er at sætte ord på, hvad vedkommende betyder, hvor meget og hvorfor.

Når menigheden mødes til gudstjeneste, er det ganske naturligt at begynde med at lovprise Gud. Vi møder hinanden efter en hel uge og er nødt til at fortælle hinanden, hvad Gud har gjort for os, beriget og glædet os med, foræret os i den forgangne uge. Der bliver en plapren i munden på hinanden, for »Nu skal du bare høre, hvor stor Gud er!« Eller ...

Måske har vi i ugens travlhed ikke lige lagt mærke til alle Guds kærlighedsbeviser. Måske kan vore hverdagsmunde ikke lige finde de rigtige ord. Måske er det bare lettere at tale om Maries nye frisure. Her kommer gudstjenestens fælles lovprisning os til hjælp.

Oftest foregår den i form af sang – lovprisningssalmer eller lovsangskor. Nogle har gjort sig den ulejlighed at sætte ord og toner på Guds storhed, hellighed, almagt, grænseløse kærlighed. Ord, som vi andre kan tage i munden – og så sker det ikke så sjældent, at de plumper ned i hjertet, så hjertets øjne ser Guds kærlighedsbeviser, som vi havde for travlt til at lægge mærke til i ugen, der gik.

Den, jeg lovpriser, vil jeg ganske naturligt gerne være tæt på. I gudstjenestens fælles lovprisning træder vi sammen ind for Gud, og lovprisningen ændrer karakter fra omtale til henvendelse. Lovpris-

ningen fører naturligt til tilbedelse.

At lede menighedens lovprisning (fra orgelbænk eller i lovsangsgruppen) må aldrig blive »performance«. Det er menighedsledelse: At føre menigheden fra hverdagens travlhed og larm ind i tilbedende enhed ind for Gud – ansigt til ansigt.

Et tag over vore hoveder

– Baptister i Europa

Tony Peck er generalsekretær i EBF – European Baptist Federation, sammenslutningen af baptistkirker i Europa. Det er et stort og vidt forgrenet netværk af mere end 13.000 lokale kristne fællesskaber spredt over hele Europa, Centralasien og Mellemøsten. Han beskriver det europæiske fællesskab som »et tag over vore hoveder«, der dækker over store indbyrdes forskelle, men med en fælles mission.

[≡] Lasse Åbom

[📷] Kurt Bøgsted og private

» Vi kan styrke hinanden i vores tro og mission. «

Der er langt fra de græsklædte stepper i de ydre dele af Kasakhstan til en lille husmenighed i Gaza by og nye eksperimenterende menigheder i gamle europæiske lande. Men europæiske baptister er et mangfoldigt og voksende fællesskab, der står over for store udfordringer og som deler både værdier og opgaver i deres fælles tjeneste.

Forskellige vilkår

Vilkårene for kristne rundt omkring i EBF kan være meget forskellige. En af medlemskirkerne er en lille baptistkirke i Gaza, der lever midt i konflikten mellem jøder og palæstinensere. Den israelske regerings politik betyder, at Gaza er forvandlet til ét stort fængsel for de palæstinensiske indbyggere. Samtidig blomstrer ekstremistiske muslimer, og det betød blandt andet, at en af kirkens ledere blev myrdet for få år siden. Men på trods af konflikten fortsætter baptistkirken i Gaza med at holde gudstjenester og vidne om deres tro. De driver en lokal skole og har et stort og bemærkelsesværdigt hjælpearbejde, hvor alle, der har behov for det, kan søge hjælp – uanset, hvad de tror på.

I Aleppo i Syrien har vi også en medlemskirke, der ligger bogstaveligt talt midt i kampzonen mellem regeringshæren og oprørsstyrkerne. Selvom kampene finder sted på gaden lige uden for kirken, så fortsætter de arbejdet med at prædike og hjælpe i lokalområdet. Når de engang imellem har strøm, får vi en mail med besked om, hvordan det går hos dem, og hvordan de forsøger at hjælpe deres naboer. Det er vigtigt, at vi, der lever under andre vilkår, husker disse kirker i vores forbøn og støtter deres bestræbelser på at forblive trofaste over for Kristus og række ud til andre i hans navn.

Forfølgelse og vækst

Et af de områder, der har et særligt fokus i EBF, er de tidligere sovjetrepublikker i Kaukasus. Gennem de seneste år har vi set en vækst i antallet af døbte og antallet af menigheder, ikke mindst på grund af vores missionsprojekt »The Indigenous Mission Project« (IMP), som sørger for økonomisk støtte og uddannelse til kristne, der er kaldet til at være evangelister og kirkeplantere i deres egne lande. Desværre oplever vi også her en del forfølgelse af kristne

menigheder fra regeringerne. Man forhindrer de nydannede menigheder i at blive registreret, og dermed kan man erklære deres arbejde for illegalt. Nogle menigheder mødes i hemmelighed i forskellige hjem og er nødt til at 'forklæde' deres gudstjenester som familiefødselsdage for

ikke at vække opmærksomhed. Det påvirker naturligvis menighederne, som oplever, at mange af de unge kristne emigrerer, ligesom kirkerne bliver idømt bøder og får konfiskeret deres bøger. Men på trods af modgangen er der en stor tro på fremtiden og et oprigtigt ønske om at følge Kristus.

Fakta | EBF

- Tony Peck besøgte BaptistKirkens Landskonference i Vejle i november 2012. Her fortalte han om arbejdet i EBF – sammenslutningen af baptistkirker i Europa.
- EBF samler mere end 800.000 baptister fra 51 forskellige baptistkirker i arbejdet med de tre kerneområder:
 - Mission og evangelisation
 - Menneskerettigheder og religiøs frihed
 - Teologisk uddannelse
- Du kan læse mere om EBF og de mange spændende projekter på hjemmesiden www.ebf.org – herfra kan du også følge Tony Pecks arbejde på hans blog.

Et tag over vore hoveder

Et mangfoldigt fællesskab

Mangfoldighed er en udfordring for EBF. Vi er *de facto* forskellige, alene fordi vi taler mere end 35 forskellige sprog i vores fællesskab, men også fordi vi repræsenterer forskellige kulturer. Nogle gange kan vi undervurdere, hvor meget disse faktorer betyder for vores forståelse af, hvad det vil sige at være baptist. Nogle tror, at deres måde at være baptist på er den eneste rigtige!

I de seneste år er disse forskelle blevet mere tydelige, fordi mennesker flytter rundt af økonomiske, sociale eller politiske årsager. For baptister er det blevet særligt synligt i mødet med de mange

» Etnisk og kulturel mangfoldighed er et livsvilkår for alle kirker og kirkesamfund. «

burmesiske flygtninge, der er kommet til Europa. Mange af disse flygtninge er baptister, og det har været en stor udfordring for lokale baptistkirker i særligt de skandinaviske lande og Tjekkiet at tage imod og hjælpe disse grupper med at finde sig til rette i samfundet.

Men Europa har også oplevet en vækst i afrikanske og asiatiske kirker, ligesom mange tilflyttere er kommet til Vesteuropa fra Østeuropa. Alle disse mennesker bringer mange træk og rigdomme fra deres kristne traditioner med sig til deres nye hjemlande. Det kan være til stor glæde og velsignelse, men det kan også betyde en udfordring for de nye »værtskirker« at rumme denne forskellighed. Alt i alt betyder det, at etnisk og kulturel mangfoldighed er et livsvilkår for alle kirker og kirkesamfund.

Et fællesskab med mening

I den sammenhæng forsøger EBF at være en samlende faktor for alle baptister, et »fælles tag over vore hoveder«, hvor vi kan søge ly i fællesskabet, når udfordringerne møder os, og hvor vi kan styrke hinanden i vores tro og mission. På trods af vore forskelligheder deler vi en grund-

læggende fælles baptistisk identitet, der bygger på, at vi engagerer os i mission, kæmper for menneskerettigheder og religiøs frihed og træner og udruster til tjeneste. Det er de tre hovedområder, vi samarbejder om i EBF. Sammen med andre kristne ønsker vi at være med til at skabe samfund i Europa, Mellemøsten og Asien, som afspejler Guds Riges værdier.

Glimt:

Det generøse Liv

Fastelavnssøndag begynder mere end 20 baptistkirker årets fasteprojekt. I år er det bogen »Det Generøse Liv – enkle skridt i efterfølgelse«, der danner ramme om projektet. Som navnet antyder, sætter bogen fokus på det liv, Jesus kalder sine efterfølgere til at leve. Et liv formet af den overvældende generøsitet, som vi ser hos Gud. Bogen indeholder læsninger til hver dag i 5 uger og korte oplæg til samtale i grupper om bogen. Desuden opfordres de medvirkende menigheder til at bygge

deres gudstjenester i fastetiden på bogens temaer.

Bogen er blevet til som en del af projektet *etskridt.nu*, et samarbejde mellem Korskirken i Herlev og Tølløse Baptistmenighed. Bogen er skrevet af præsterne Ole Lundegaard, Lasse Åbom og Allan Ibsen, og den er en fortsættelse af bogen fra sidste års fasteprojekt »Hjertesprog«. Du kan læse mere om bogen og projektet på hjemmesiden www.etskridt.nu

Døbte

Korskirken

02.12.2012: Mikela Elleby Jørgensen,
f. 24.12.1998.

Svendborg

02.12.2012: Thai Hawn Thin Tuep,
f. 15.01.1994.

Østervrå Baptistmenighed

28.10.2012: Sanne Kosecka,
f. 30.11.1959.

Østhimmerland

02.12.2012: Rie Valbak Jensen,
f. 19.03.1995.
02.12.2012: Theis Læssøe,
f. 09.06.1993.

Døde

Bethelkirken

Else Langkjær, født Rasmussen, født 22.02.1929,
døbt 05.04.1942 i Sæby, døde 15.11.2012.
Egon Olesen, født 04.01.1923, døbt 01.12.1940
i Frederikshavn, døde 15.12.2012.

Karmelkirken

Anni Jørgensen, født Nielsen, født 21.03.1941,
døbt 13.03.1960 i Karmelkirken, døde 17.11.2012.
Niels Christensen, født 28.02.1936,
døbt 03.12.1950 i Ingstrup, døde 15.12.2012

Krustuskirken, København

Kaj Henning Jensen, født 18.12.1922,
døbt 03.02.1952 i Givskud, døde 19.11.2012.

Købnerkirken

Ruth Petersen, født 30.05.1921, døbt 01.04.1956
i Købnerkirken, døde 26.12.2012.

Nørresundby

Marie Hansen, født 25.01.1919, døbt
15.09.1935 i Nørresundby, døde 28.11.2012.
Gunhild Sørensen, født 03.06.1916, døbt
27.04.1952 i Nørresundby, døde 12.12.2012.

Sindal

Lilly Nielsen, født 20.06.1923,
døbt 21.04.1940 i Østervrå, døde 07.01.2013.

Østervrå Baptistmenighed

Else Marthine Christiansen, født Christensen,
født 26.10.1919, døbt 14.05.1933 i Østervrå,
døde 15.10.2012.

Aarhus

Eigil West-Hansen, født 08.04.1927,
døbt i Rønne 15.04.1945, døde 07.10.2012.

Kridt skoene og kæmp for en sag!

Når emnet er ildsjæle, må I have et interview med Sinne Weiss Christensen. Sådan stod der i et brev til redaktionen. Det efterkommer vi gerne!

[≡] Birte Agerdal

[📷] Kristian Kiel

Det er en grå efterårsdag, hvor hele Rold Skov græder. Men her i Skørping er der varme og latter. Vi hører snart om familie og venner. Sinne er gift med Gunnar, men ofte »græsenke«. Sammen har de to voksne børn med familier. Specielt når

snakken falder på de tre børnebørn, bliver Sinnes stemme varm og øjnene skinner.

Fortæl os om dit spejderliv

»Jeg var 30 år, før jeg blev spejder«, fortæller Sinne. »Før den tid havde jeg været i andet af kirkens børnearbejde, for jeg er jo vokset op i Østhimmerland. Jeg blev kredsfører i Østhimmerlands Hellum-kreds i 1981, en opgave med mange udfordringer. For både kirken i Hellum og Spejderhuset blev solgt – for det var fyldt med skimmelsvamp. Alligevel gav vi ikke op! Vi kridtede skoene og sagde: Dette projekt skal lykkes! Jeg snakkede godt for min sag. Menigheden købte jord, og her

placerede vi en container til udstyr og en 6-kantet finsk bålhytte. Efter to udendørs år var kun de »hardcore« spejdere tilbage. Vi måtte have et mere permanent opholdssted. Efter flere forsøg fik menigheden mulighed for at købe tre pavilloner. Vi har renoveret dem, så nu har vi et 140 m² skønt spejderhus. Rigtig mange har hjulpet med, og det er vi taknemmelige for«.

»Nu kan vores lille kreds nyde om-

» **» Det kan være hårdt for én som mig i bedstemor-alderen at følge med sådan en flok krudtugler. «**

givelserne. Vi har ca. 15 glade flokbørn. Desuden lidt trop- og gruppespejdere. En del af dem kommer fra mit barnebarns 3. kl. på Hellum Friskole. Det er skønt, når interessen for spejderarbejde går videre gennem generationerne. Men ellers kan det være hårdt for én som mig i bedstemor-alderen at følge med sådan en flok krudtugler. Vores udfordring nu er at finde førere nok, men jeg håber de vil vokse til«.

Et andet »hjerdebarn« er sangen

»Ja, jeg har sunget i kor, fra jeg var 13 år«, bekræfter Sinne. Hun fortsætter: »Nu er vi to, der leder et familiekor. Medlemmerne er fra 9 til 80 år gamle. Og vi har musik

Kridt skoene og kæmp for en sag!

→ med – violin, guitar, klaver og senest også trommer. For det skal jo lyde ordentligt. Vi nyder at medvirke ca. en gang om måneden ved gudstjenesten i menigheden. Men jeg glæder mig hver uge, når vi skal øve. For i koret har vi mange gode samtaler, når vi ikke øver. I det hele taget betyder alle typer sang i gudstjenesten meget for mig. Det glæder mig, at vi nu begynder

at bruge storskærm til sangene, så vi kan synge mere nyt. Men ind imellem synes en del vist, at jeg går lidt for hurtigt frem med alle mine planer og visioner».

Stor kærlighed til Afrika

»Ja, vi fik muligheden for at tage til Rwanda som udviklingsmedarbejdere. Rwanda og Burundi har vi en særlig kærlighed til. Efter vi kom tilbage, var vi rejseledere for 5 hold – i alt ca. 100 personer – fra Danmark, og de er nu ambassadører for international mission. Det er rigtig vigtigt for os, at de unge får hjerte for international mission og rejser ud i kortere eller længere tid. Vi vil gerne give ilden videre«.

Hvordan ser din dagligdag ud?

»Jeg arbejder på KamillianerGaardens Hospice i Aalborg som SOSU-assistent, og jeg er meget glad for arbejdet og kollegerne. Når jeg har fri, går tiden med planlægning af aktiviteterne, med at passe hus og have, at sy og med kontakt til familie, venner og bekendte og ikke mindst ved computeren. Den sluger let en del tid, når man ikke er så hurtig«, siger Sinne med glød i stemmen. Der er stadig meget hun brænder for!

Vi har fået lov at snakke et par timer med én af ildsjælene i BaptistKirken – og endda en helt særlig én af slagsen!

» Vi fik muligheden for at tage til Rwanda som udviklingsmedarbejdere. Rwanda og Burundi har vi en særlig kærlighed til. «

Sådan set – sådan sagt

»Menneskelivet er rigt på så utrolig mange facetter, spændende fra den dybeste alvor, dramatisk og storslået, til blid kærlighed og inspirerende glæde over naturen og livet. Godt blandet rundt i det alt sammen lever humoren i et naturligt forhold sammen med bekymring og frygt, sorg og glæde, tro og tvivl« – sådan lyder det i forordet til Ole Bækgaards nyeste bog »Digte og andre tanker«.

[≡] Bente Jensen

[🗉] Per Bækgaard

Titlen på digtsamlingen fremgår af overskriften over denne artikel. Den indeholder 60 af Ole Bækgaards digte, der er udvalgt blandt de mange, som han siden ungdommen har skrevet. Bogen er opdelt i 6 afsnit – digte, der omhandler inspiration, refleksion, kærlighed, finurligheder, mærkedage og årets gang.

Stærkest taler digtene om inspiration og refleksion. De er præget af Ole Bækgaards store sociale sindelag, og de taler om vores ansvar overfor hinanden, overfor vores jord og overfor vores efterkommere.

*Jeg ville ha' skrevet, men fik ikke tid –
du ved, det med jobbet, det er jo et slid.
Først var der en rejse og siden en fest,
og da jeg sku' køre, da kom der en gæst.*

*At leve er ikke den letteste sag –
vi har jo så meget hver eneste dag.
Dog, tro mig du kære, jeg håber at komme,
men før man det aner, er dagen jo omme.*

*Så var det jeg tænkte på alle de venner,
som sikkert dig husker og breve dig
sender.*

*Nå, ensom det er du vel ikke min ven,
og snart er du sikkert på jobbet igen.*

Digtet rammer os, når det fortsætter med undskyldninger for de besøg, vi aldrig fik aflagt.

Glæden ved familien slår igennem i afsnittet *kærlighed*, ligesom vi genkender Ole Bækgaards glimt i øjet i digtene om at blive ældre, om børn, om hund og om drømmen om at være alle andre steder end at være lukket inde til møder og kurser. Det er en bog, der på en fin måde skildrer livet i alle dets facetter og mangfoldighed.

Tidligere på året udkom bogen »Hjertesprog, når ordet får vinger« med 60 af Ole Bækgaards udvalgte salmer. Han tager gerne ud til menighederne med sine sange og digte.

Fakta

Begge bøger kan bestilles på hjemmesiden www.obaekgaard.dk
Bøgerne koster kr. 149,- pr. stk. + fragt.

Glimt af Gud

GLIMT AF GUD

»Jeg holder af hverdagen«, sagde Dan Turell. Det er i hverdagen, vi kan opleve, at helt almindelige ting bliver en indgang til noget større. Et lille glimt af Gud. Med årets andagtsserie i baptist.dk har vi bedt unge baptister fortælle om glimt, de har fået af Gud i deres hverdag. Denne gang er det Anne Læssøe fra Regen i København, der fortæller.

Anne er 22 år, jordmoderstuderende. Hun kommer oprindeligt fra Østhimmerland.

[≡] Anne Læssøe

[📷] Privat og Flickr

På mit køleskab har jeg to citater stående. Det ene er af John Lennon og lyder: »Life is what happens to you, while you are busy making other plans«: Livet er det, der kommer til dig, mens du er travlt optaget med at lave andre planer. Det andet er fra Bibelen og lyder: »Når I ikke engang formår det allermindste, hvorfor bekymrer I jer så om det øvrige?«

De to sætninger rammer noget hos mig, hver gang jeg læser dem. Vi har så let ved

at tage livet på forskud og glemme at være til stede i vores hverdag. Det er, som om Gud siger til mig: »Læg det nu over til mig, og lad mig om fremtiden, så kan du sørge for at være til stede, dér hvor du er nu«.

Det er ungdommens evige problem: Vi er opdraget til at tage ansvar for vores liv og træffe vore egne valg, men hvis vi vælger forkert, så er det vores egen skyld. Jeg kan mærke på mig selv og mange af mine venner, at det er en stor udfordring at turde give slip og stole på, at det nok skal gå, at Gud har styr på det. Det er svært ikke at lade sig styre af dét, der skal ske engang,

men for at få det fulde ud af mit liv, er jeg nødt til at være i det fuldt ud.

Jeg har altid været udfordret på at give slip på ting og give Gud lov til at tage ansvar. Det er en balance. Jeg kan ikke bare sætte mig og vente på Gud. Jeg er nødt til også selv at handle. Men jeg må hele tiden spørge mig selv, om det bare er mig, der tager beslutningerne, eller om jeg har Gud med. Jeg plejer at sige til Gud: »Nu gør jeg det her, hvis du ikke vil det, så må du sige til, og så må du stoppe mig!« Det kræver at jeg lytter, og at jeg er villig til at blive standset.

» For at få det fulde ud af mit liv, er jeg nødt til at være i det fuldt ud. «

Vi spænder vidt

– en samtale om mangfoldighed

»Hvis en menighed bare bestod af den samme type mennesker, så ville det da være kedeligt,« sådan begynder Rikke Nilsson, præst i Lyngby Baptistkirke, vores samtale om mangfoldighed. »Vi har brug for at blive provokeret og konfronteret med andre holdninger end vore egne – ellers sker der jo ingen udvikling!«

[≡] Lasse Åbom

[📷] Christina Lundegaard

»Jeg synes, der er noget utrolig smukt i at have en gruppe mennesker, som spænder vidt og favner bredt, men som alligevel står sammen i en menighed. Jeg ved godt, det koster diskussioner, og det tager tid, før alle føler sig hørt og set. Det kræver arbejde, det kræver ro, og det kræver, at alle parter rækker ud mod hinanden. Men der ligger en enorm styrke i mangfoldigheden, hvis man formår at udnytte hinandens kompetencer og forskelligheder. Det gør menigheden bred, og det gør, at man kan række ud til mange forskellige mennesker.« Der er vægt bag ordene, når Rikke får talt sig varm, ikke bare kan man mærke, at hun har hjertet med i det, →

Vi spænder vidt – en samtale om mangfoldighed

hun siger, men hun har også prøvet det på egen krop og trækker på erfaringer fra sit virke som præst både i Danmark og i England.

Enige om at være uenige

»Selvfølgelig har det meget at sige, hvem man selv er som menneske. Nogle har brug for en større grad af enighed for at kunne føle sig trygge, men jeg tror i det store og hele, at bredde og forskellighed er til velsignelse og til glæde for en menighed,« fortsætter Rikke. »Man skal være enige om at leve i gensidig forståelse på trods af uenigheder, og det kræver, at man er enige om at være uenige.

Jeg ved godt, det lyder som et drømmescenarium, men jeg tror, at det er muligt. Selvom det ikke er nemt, så er vi nødt til som menigheder at lære at favne vores forskelligheder og favne bredt. Det kræver stor visdom, og det kræver kærlighed, og så kræver det, at vi har en grundlæggende respekt for hinanden.«

» Hvis vi anerkender det centrale hos hinanden, så kan vi godt leve med at være uenige om det perifere. «

Center og periferi

»Det kan godt blive så bredt, at man ender med slet intet at have til fælles. Så bliver det svært at holde sammen. Hvis vi ikke har andet til fælles end det, vi er uenige om, så har vi ikke en fremtid. Måske har vi brug for at tage en samtale med hinanden om, hvad der er det centrale. Så kan vi måske nemmere leve med at være uenige om det perifere. For mig er Kristus det helt centrale, hans liv, hans lære og hans død – det må vi være enige om. Så er der selvfølgelig nogle rammer omkring det, hvor vi hver især kan gå ned og fortolke, men det er ikke det centrale. Hvis vi anerkender det centrale hos hinanden, så kan vi godt leve med at være uenige om det perifere. Hvis vi respekterer hinandens tro, så skal det ikke skille os, at vi engang imellem bliver uenige om, hvordan den skal fortolkes i detaljen. Sådan prøver vi at tænke i vores menighed i Lyngby. Vi vil have, at der skal være plads til, at vi kan være uenige om ting og alligevel holde af hinanden.«

At bevare respekten

»Da jeg arbejdede i England, havde jeg en kollega, som jeg vidste, jeg var rygende uenig med i spørgsmålet om kvindelige præster. Det kunne man godt tro kunne ødelægge vores fællesskab, men vi besluttede os for, at det, vi lavede sammen, var så vigtigt, at det ikke skulle skille os ad. Vi valgte at lade være med at bruge tid på at diskutere det, vi på forhånd godt vidste, ville gøre os uenige.

Det handlede ikke om, at jeg gik på kompromis med mig selv og det, jeg står for. Jeg vidste udmærket godt, hvad jeg stod for, og hvad jeg brændte for, og hvad der var mit kald. Og det gjorde han også. Vi lod bare ikke den lille uenighed være styrende for vores forhold. Jeg vidste, at han respekterede mig som menneske og kollega. Derfor kunne jeg også godt respektere ham, fordi jeg

Fakta | Rikke Nilsson

- Rikke Nilsson er 36 og præst i Lyngby Baptistkirke.
- Hun voksede op i Korskirken og er uddannet på Seminariet i Tølløse og på SALT – Skandinavisk Akademi for Lederskab og Teologi.
- Hun har tidligere været ansat i Oure Baptistmenighed og i en metodistkirke i det nordlige England.

oplevede hans respekt, omsorg og kærlighed – selvom jeg vidste, at vi havde nogle teologiske uenigheder. Der går ikke skår af en, hvis man føler sig respekteret af den anden.«

Forsvar og fordomme

»Det er måske den respekt for hinanden, der mangler mellem danske baptister. Jeg er slet ikke i tvivl om, at der er menigheder og enkeltpersoner, der føler, de ikke bliver respekteret for de holdninger, de har. Når man ikke føler sig respekteret, går man i forsvarsposition. Men hvis vi kan mærke, at der er en gensidig respekt, så gør det ikke noget, at vi godt ved, der er noget, vi ikke er helt enige om. Vi har brugt meget tid på at sætte hinanden i bås og tale om de karismatiske og de liberale og de konservative. Det er ikke sundt at sætte hinanden i bås på den måde. Så begynder man bare at udstille de forskellige uenigheder i stedet for at sætte fokus på det, vi er fælles om og lade det være i centrum.

Forskellene vil jo altid være der. Det var de også for 50 år siden, og for 100 år siden. Spørgsmålet er, hvor meget det skal fylde? Der har altid været forskel på en menighed i Nordjylland og i København, og selvfølgelig skal der være det. Faktisk synes jeg, det er et sundhedstegn, for det viser, at de er del af vidt forskellige nærmiljøer, og det er tegn på, at de har fundet sig til rette dér, hvor de er. Du kan aldrig finde to helt ens menigheder, ligesom du aldrig kan finde to helt ens mennesker. Men vil vi lade uenigheden være det bærende? Det er et valg, man skal tage på nuværende tidspunkt. Er det forskellene, der skal fylde, eller er det lighederne?«

Gak til myren og bliv viis ...

[≡] Bente Jensen

[📷] Flickr

I hele mit liv har jeg gjort brug af naturen. Den har set mig i alle mine sindstilstande.

På vandreturene i en nyudsprungne bøgeskov, hvor glæden boblede over Guds skaberværk.

Når arbejdslivet drillede, forsvandt jeg i skarpt trav ud på det, ungerne kaldte mors »hys-rute« – for at få rensset sindet inden jeg vendte tilbage til familien.

Med tårer i øjnene, når jeg søgte trøst, søgte Gud, når sorgen ramte.

Og på løbeturene, når kroppen trængte til at trættes ved fysisk udfoldelse.

Og hver gang har naturen talt til mig.

»Syng glæden ud« – lød det i fuglenes sang en tidlig sommermorgen!

»Værn om din familie og dine venner«, signalerede rådyrene, når de graciøst løb henover skovbunden med lammene efter sig.

»Brug dit korte liv«, hviskede sommerfuglene i deres lette flugt.

Og den ene blomst overgik den anden i iver efter at vise sig frem i skønhed, i duft og i pragt.

Men også Alvoren talte.

»Værn om naturen og livet« – hørte jeg, når ormene trak de visne blade ned i jorden for at gøde den.

»Ingen opgave er for stor«, lød svaret, når jeg så billerne skubbe jordkugler så store som dem selv foran sig i efteråret.

»Reparér, hvad der bliver ødelagt«, lød det fra myrerne, der var i gang med reparationsarbejdet, når mennesker i uforstand havde ødelagt deres tuer.

POST

DANMARK

PP

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476

Afsender: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st. tv., DK-2300 København S, ISSN 1901-4635